

man ganske naturlig maa spørge sig selv, om man, naar den Tid kommer, da man mener, at Gendarmerikorpset maa kunne falde bort, saa ikke vil føle Savnet af det i det daglige Liv, og at man derfor kunde have Betænk- lighed ved den Tanke, at Gendarmerikorpset ophørte at eksistere, men ønskede, at der kom Noget i Stedet, som kunde bøde paa det Savn, der i saa Fald vilde opstaa. Det er jo, forekommer det mig, en meget naturlig Tanke, og det er vel ogsaa en Tanke, der noget har bidraget til, at dette Forslag er kommet frem, skjøndt det ikke udtryktligt er sagt, og jeg ser heller ikke noget Ondt i det. Det er nemlig klart nok, at Gendarmerikorp- set, der er en foreløbig Foranstaltning, har ikke været beregnet paa at skulle være noget Permanent. Det har været beregnet paa at skulle yde den offentlige Myndighed den for- nødne Understøttelse, saalænge den ophidsede Tilstand, som den Gang herskede — og jeg ser ikke rettere, end at det maa siges, at den i det Væsentlige hersker endnu — vedblev, fordi det er aldeles nødvendigt, at den offent- lige Myndighed er stærk nok til at kunne hævde sig lige overfor Forsøg paa Optsier — jeg vil ikke sige Oprør — og anden Mod- stand imod den, som der er bleven rigelig hidset til i en vis Del af Pressen og paa mange offentlige Møder. Det er Grunden til, at Gendarmeriloven er kommet til Eks- stents, og Tanken har naturligvis ingenlunde været, at man ad provisorisk Vej vilde ind- føre et normalt Led i Politiordeningen. Men da dette Korps nu en Gang er kommet til Eksistents, saa er det naturligt, at man tager al den Nytte af det, man kan i den daglige Tjeneste, og den Nytte har, efter Alt, hvad jeg har hørt — jeg har i det Mindste aldrig hørt Andet — været meget betydelig; paa et Sted har det været brugt til Et, paa et andet til et Andet, men i det Hele og Store er der ved dette Korps tilført Polititjenesten en Arbeidskraft, om jeg maa udtrykke mig saaledes, som man paa mange Steder vilde føle Misligheden af at savne, naar noget Andet ikke blev sat i Stedet. Men det følger af sig selv, at det, der skulde komme i Stedet, maatte skabes ved sædvanlig Lov. Det skulde jo være Noget, der kunde afhjælpe den Trang, som man saa godt kender, og som man har kjendt, længe før der var Tale om de nu- værende Tilstande, nemlig Trangen til en bedre Ordning af Politivæsenet og navnlig til Følgelig af Politistyrken, thi det er Hovedmangelen paa Landet, at der ikke er Styrke nok, ligesom der ogsaa er Trang til en bedre Organisation af Styrken. Jeg be- tragter Lovforslaget som gaaende ud fra

denne Grundtanke, og som Følge deraf har jeg ikke Noget at indvende derimod, og navn- lig ikke for saa vidt Tanken er at henlægge denne Styrke under Justitsministeriet. — Ved de tidligere Projekter, man har havt angaaende dette Forhold, og da ogsaa særlig ved det Forslag, der er forelagt fra Proce- skommissionens Side i sin Tid og fra Re- gjeringen i Henhold til Proceksommissionens Forslag, havde man tænkt paa, paa dette Punkt at befri Kommunen for Udgifter. Og den Tanke er jo dog heller ikke fremmed for Mange, at det kunde være billigt og rigtigt, at en Del af de Udgifter, der til Rets-, Justits- og Politivæsenet paaligge Kommunerne, gif over til Staten. Det er jo en Tanke, som i og for sig jo aldeles ikke er unaturlig, og en Tanke, som man skulde synes, der egentlig ikke kunde være nogen synderlig Modstand imod fra Befolkningens Side, uden Henhyn til, om man hører til det ene eller det andet Parti, og forresten ogsaa en Tanke, som man paa flere andre Punkter vilde søge at realisere i Kraft af den ganske naturlige Betragtning, at det Retsshaandhævelsen tjærende Justitspoliti i og for sig naturlig er en Statsinstitution og ikke nogen kommunal. Det forekommer mig ogsaa fremdeles at være Henfigten med dette Lovforslag at overføre en Del Udgifter til Staten. Jeg mener, at det ligger bagved Lovforslaget, om det end ikke siges med rene Ord, at naar denne Ordning er traadt i Kraft, ville Amtene spare en Del Udgifter til Politi, og Resultatet af Forslaget altsaa blive, at Polititudgifterne i en meget væsent- lig Grad overføres paa Statskassen. Det vil jo ikke blive fuldstændigt, thi der er jo visse Politifunktionærer, som f. Ex. Ar- restforvarere, som Lovforslaget ikke omfatter, og som jo altsaa maa vedblive (at bestaa som kommunalt lønede Bestillingsmænd, selv om dette Lovforslag eller lignende ved- tages. — Derimod er der et andet Punkt, som jeg paa dette Stadium ikke kan udtale mig tilstrækkeligt bestemt om, fordi det er et Spørgsmaal, som efter min Mening kræver nøie Overveelse, og som det derfor ikke kan fordrås, at man ved denne første Behandling skal kunne tage bestemt Stilling til, og det er Spørgsmaalet, om et saadant Politikorps bør være militært organiseret, og i hvilket Omfang det bør være det. I og for sig er der jo ikke Noget til Hinder for, at et saadant Korps kan staa under Justits- ministeriet, uagtet det er militært organi- seret, og der er, saavidt jeg skønner, heller ikke Noget til Hinder for, at det kan staa under Justitsministeriet, uagtet de Paa- gjældende staa under militære Love og